gende, som berører det Grundlag, hvorpaa Hjemmet hviler — være sig med Hensyn til Pengene, Børnene, Tyendet eller endog Ægtefællerne selv — enten man saa lægger Raadigheden derover det ene eller det andet Sted. Og denne: Gaaen paa egen Haand afhjælpes ikke ved „Særraaden", for saa vidt derved altsaa forstaas en af den anden Ægtefælle uafhængig Raaden, som Fru Nørlund anbefaler. Noget andet er nemlig den praktisk nødvendige „Særraaden", som hviler paa *Fuldmagter* fra den ene Ægtefælle til den anden, og som er et særdeles vigtigt Led i den Fællesraadighed, jeg ønsker; thi selv om man handler paa egen Haand, naar det dog sker i Kraft af en Fuldmagt, som ens Ægtefælle har givet en, og derfor atter kan tage tilbage, saa er Baandet der, det Baand, som Fru Nørlund er imod, men som jeg netop holder paa, og hvorom jeg siger med Grundtvig: „Jo stærkere det binder, des friere det gjør".

Men naturligvis fastholder jeg endnu som i 1885, at der skal være: *Plads for Undtagelserne*, og derfor — hvordan end Lovordningen bliver — at der bør gives Ret for Ægtefællerne til at ordne deres indbyrdes Forhold, som de ville, baade før Ægteskabet og under dette, naar de først have prøvet og fundet, at de ikke *kunne* „tale og dele sig til Rette". Enhver Dampkjedel maa have sine Ventiler, ogsaa den ægteskabelige, for det Tilfælde, at der „fyres for stærkt under".

Og endelig mener jeg ogsaa, at noget er bedre end intet, og vilde derfor være meget glad ved, om man kunde faa gjort nogle af de Skridt hen imod Fællesraaden, som den ærede Redaktion har taget Ordet for i Decemberhæftet (1888, S. 296).

Svend Høgsbro.

Marquis Salisbury og Gladstone om Kvindernes Stemmeret.

(Sluttet).

Det vil formentlig have sin Interesse at sammenstille Marquis Salisburys opsigtvækkende Ord med Udtalelser fra *Gladstone*, Englands største nulevende Statsmand og Føreren for